CONSTANTIN N. STRĂCHINARU

CULEGĂTORUL DE ZĂRI

Constantin N.Străchinaru

Culegătorul de Zări

Ediția a II a
restructurată și completată

Iași
Pim, 2013

Tehnoredactare și corectare Drd. Gabriela Munteanu
Copertă față : Botticelli- Primăvara
Copertă spate : Claude Lorrain- Amiaza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STRĂCHINARU, Constantin, N.; prefața autorului
Culegătorul de Zări
Ediția a II, restructurată și completată
Iași, PIM, 2013
ISBN 978-606-13-1497-3

Toate drepturile de editare aparțin autorului

De același autor:

- **Să vorbim și limbi moderne**, Iași, Ed. Agora, 1993;
- **Trepte ale devenirii umane**- eseuri, Iași, Ed. Agora, 1996;
- **Culegătorul de zări**- poeme, Iași, Ed. Agora, 1997;
- **Un mire în flăcări**- poeme, Timișoara, Ed. Marineasa, 1999;
- **Spre mai multă lumină**- eseuri, Iași, Ed. Fides, 2000;
- **Mihai Eminescu și Gustavo Adolfo Bécquer**, Iași, Ed. Fides, 2000;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed. Pim, 2011-poezii, ediția I;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învățăminte**, Iași, Ed. Pim, 2012, ediția a II-a, revăzută și întregită;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.I., Ed.Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.II., Ed.Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,**Vol.III., Ed.Pim, 2012;
- **Amintiri însângerate**, Ed.Pim, Iași, 2013;
- **Cerul iubirii e deschis**, Ed.Pim, Iași, 2013

Traduceri în limba franceză

- **Ars longa, vita brevis**, poèmes/ Cătălin Anuța, sélectionnés et traduits du roumain par Constantin N. Străchinaru, Iași, Ed. Vasiliana, 2006; **Avant-propos**: C. N. Străchinaru

- **100 POĖMES** de Gheorghe Mihail, București, Ed. Muzeul Literaturii Române, 2006, postfață : Constantin N. Străchinaru

Poezie de har ,

Printr-un volum de curând apărut la Editura ,,Agora" şi intitulat ,,Trepte ale devenirii umane", dl. C. N. Străchinaru ne-a impus considerația datorată unui eseist remarcabil. Prezentând câteva figuri reprezentative ale geniului uman, cu predominanța celor din spațiul cultural francez, cartea e o adevărată încântare poematică datorită modului inspirat în care ne sunt înfățișați autorii săi preferați: Eminescu, St.-John Perse, Cheniér, Rousseau, Stendhal, Claudel, Pierre Emmanuel, Papini, D`Anunzio şi romănul St. Odobleja. Poate vor urma şi alții. Drept dovadă a avântatului său stil, reproducem această frază axiomatică din prefață: ,,Țări vor mai fi mistuite de ape, vulcani, foc, dar neamurile vor continua să trăiască prin profeții lor." - Suprema eternizare!

Gândirea, simțământul şi modul de exprimare al d-lui C. N. Străchinaru dădeau pe față poetul care se ascundea în scrierile sale. Iată-l, într-adevăr, într-un grupaj de poeme scrise, la date foarte distanțate, unele chiar din fagedă tinerețe, probabil după jocul împrejurărilor. Nu cunoaştem amănunte din viața poetului, dar, după unele versuri, putem înțelege că a trecut prin chinurile puşcăriilor comuniste, împreună cu cei din generația sa, timp foarte îndelungat.

Reprezentativ în acest sens este poemul ,,Vremuri", unde viața devine pradă, în delirul urgiei

comuniste, desfătării acelor bande ucigaşe. Începutul are ceva baladesc, aproape de factură populară, căci este vorba despre o mamă cu copii, îngrijorați de soarta tatălui familiei aşteptat să se întoarcă acasă. Totul pare nelămurit, atmosfera chinuitoare sugerează o dispariție fără speranță, din cele obişnuite sub teroarea comunistă. O prigoană specifică îndreptată contra românilor, dar cu evadări sublime de sfințenie, în genul poemelor lui Nechifor Crainic şi Radu Gyr. Poetul are un puternic fond de lirism cu zboruri de descătuşare şi ancorări sub lumina mântuirii cereşti. În toate căutările sale se regăseşte acolo, renăscut, într-o adâncă şi senină cunoaştere. Se dovedeşte încă o dată că sufletul înmiresmat de duhul creştin simte şi înțelege misterul existenței şi rostul ce-l avem în lumea aceasta.

Februarie 1997 Pan M. Vizirescu

Prefață

Dintre ziduri şi sudalme,
dintre carcere şi palme,
dintre pari, centuri şi câte-
n lumea asta sunt urâte;
din această grea strâmtoare
am să evadez spre soare;
am să evadez din foame,
spre-un cules de alte poame;
voi zbura din puşcărie-
n raiul din copilărie:
Timpuri sfinte!
Spații sfinte!
Stări rămase vii în minte...

Penitenciarul Suceava, mai, 1948

Viață și moarte

Iarăşi mă las în voia luminii...
Visurile vin ca să
mă suie-n şeaua colinii
cu iarba mănoasă şi deasă de-acasă.

Tiptil, printre pruni, vie şi nuci,
mă strecor într-un pâlc de salcâmi tinerei,
dar n-ajung pe creastă, căci cruci
s-aud pe culoar şi Dumnezei şi chei...

Mă uit la confrați: înfiorare tăcută...
„Nu intră la noi, s-au dus mai departe...”
...O lume de visuri...şi-o lume slută:
viață şi moarte.

Penitenciarul Suceava, 1948

Eram bucuros că şi eu fac ceva...

Lângă cer, din aceşti salcâmi tinerei,
tăica taie haragi, pe care
îi iau câte doi, câte trei,
şi-i scot în cărare la soare.
Fluier din foi de mohor,
culeg toporaşi pentru mama,
îi mângâi şi nu-mi dau seama
de ce toporaşii mă dor!?!

Cu ei, prin lumina spumoasă,
zbor spre creasta înaltă,
feresc mătasea de aer şi-o altă
lume apare şi mai frumoasă.

Aici e cerul! Ah! Cerul...
zborul de îngeri cu trâmbiți şi surle...
Dar!...iată, că-n prag, temnicerul
cu steaua în frunte, începe să urle...

1948

Vremuri

Poem dramatic în trei părți
Prolog

Răbdarea se tocea în muchii
Ca piatra morii când macină-n gol;
Foamea se culca sub țol
Cu oamenii şi cu păduchii.

Sub cerul vremii de scrum şi lavă,
Femei uscate, ca duse-n veci,
Plângeau cu ploile toamnelor reci
Pe lângă pereții de lut cu pleavă.

Vântu-nvârtea cenuşa în vatră,
Mama cu pruncul în pântece mort,
Viață-ntr-o singură boarfă de tort,
Tată cu privirea de piatră.

Blestemele, cu mii de piroane,
Ţâşneau pe uşă, cădeau în prag,
Bătrânii goluți tremurau în zig-zag
Şi-ngenuncheau pe furiş la icoane.

Foamea, frigul, frica şi câte
Mai câte făceau casă bună-mpreună
În lunga noapte, prinsă-n furtună,
Oamenii ajunseseră nişte lucruri urâte.

Sânii vieții deveniseră sterpi,
Speranța trecea la pruncul scâncit,
Ochii mai-marilor - bici şi cuțit,
Şi sudalmele-ncăierare de şerpi.

Soarele părea să nu mai răsară
Şi orice pod spre viață părea rupt,
Un glas, doar unul, se-auzea neîntrerupt...
A fost o vreme-n țară, de ocară.

I
Gheorghe

Ninge sălciu, ninge obscur,
Zările-s scurte, cerul sur,
Viroage-n var, un ulm pe-un dâmb,
De-a dreptul peste câmpul strâmb,
Din târg spre sat, dus de nevoi
Înoată ca prin mii de ploi
Un om cu bățu-adus sub braț,
brațele-n unghi, viața în lanț;
O pâine-ascunsă-n sân, de ger,
Mustața înghețată-n cer;
Gândul, ca greul strâns în suflet,
L-apasă şi mai mult la umblet,
Un mers hai-hui, cu pasul şui
Spre casa şi copiii lui,
Prin fulgii mari şi mulți şi grei
„Marieeee!...copilaşii mei!!...”

Tăcere ca-n adâncul lumii
Nici un ecou, doar căpcăunii
Viforniței şi-au scos dulăii
Să urle în răscrucea văii
Spre drumuri care-au fost şi nu-s...

Oare ce mări suite sus,
Cu-adâncul gros şi neguros
Se năruie cu apa-n jos
Albindu-se prin frig şi vânt.
În mari zăpezi peste pământ?!?
Ce colț de cer prins în furtună
Se rupe-abrupt ca o genună,
Împotmolind în depărtare
Satul rămas stingher pe mare?!?
Din funduri vechi de văgăuni,
Cum corbii după spurcăciuni,
Peste puterile-i sleite
Noaptea venea pe nesimțite
Sugrumând ziua la un cot
Cu drum cu tot, cu om cu tot…

Urlă viroagele a gol,
Vântu-nvârteşte-n prostovol
Sălbatice spinări de dealuri
Peste un om rămas pe valuri,
Valuri cu noaptea-n trântă parcă,
El, un vâslaş lipsit de barcă,
Spre care mal? Spre care port?
Spre ce bordei? Spre care cort?

Căci calea-n dodii de vâscoasă
De-acuma nu-l mai ducea acasă;
Sub ale viforului stânci,
cade-n genunchi, se saltă-n brânci,
Voința ia în piept năpasta,
Strigă copiii şi nevasta...
Dar paşii tot mai scurți, mai reci...
Se-mpleticesc să intre-n veci.
Cu-n picior prins în infinit,
Şi altul îndoit bizar,
Un om în câmp s-a poticnit...
...Şi ninge, ninge!...ninge amar!...

II
Maria

Iarna scutură din pustă
Crivățuri cu spada-n dungă;
Oala ştirbă şi îngustă
Clipoceşte-o zeamă lungă;
Fumegă, din buturugă
Şi găteje, focu-n vatră;
Mama-i în genunchi la rugă,
Viforul afară latră...
Prin lumina ca o plasă
Desfăcută-n tulburi geamuri
- Mama¬-n uşă dă să iasă;
Iapa iernii joacă-n hamuri.
Sare-un şoricuț pe după
Mătură să nu se-nspine,
- Mamă, nu mai mâncăm supă?...
- Mamă, tata nu mai vine?...
- Vine, maică, dar nu zboară...

...Şi iar dă să iasă-afară.
Crapă uşa, stă s-asculte,
Ochiul stâng i se clăteşte,
Rostogol, beznele multe
Îi prind faţa ca un cleşte.
Nici ţipenie de urmă
Nu se simte prin ogradă,
Viforul în streşini scurmă,
Iarna-i intră sub broboadă.

Lampa îşi subţie facla...
,,...Poate s-a oprit... La cine?!
Umbrele sunt reci ca racla,
- Mamă, tata nu mai vine?!.
Foamea pală vineţie
Se-nvârteşte prin odaie...
- Vine, maică, o să vie
Pâine caldă şi bălaie!...
Mâini întinse şi sleite
Parcă rup, aievea, pâine.
Frigul trage lungi cuţite,
Vremea scheaună din câine,
Groasă gheaţa-n geam se prinde,
Lampa pâlpâie să moară,
Mama, pruncii îşi cuprinde,
Foamea-ncepe iar să-i doară.

Aşteptând să vadă, parcă,
Malul vieții neivite,
Simt căsuța ca pe-o barcă
Şi cu vâslele-ndoite.
Să mai iasă-n prag o dată...
Uşa s-a-nfrățit cu gerul,
Iarna peste casă roată
Dă, ca după câini, hingherul.
Flacăra s-a stins în lampă,
Focul s-a-nnegrit în vatră
Viforul, muşcând din clampă,
Din cățeaua nopții latră.

Sub țolicul vechi de in
Şi de panglici hârbuite,
Mama culcă-ntr-un suspin
Patru vieți de vremi sleite.
Ca pe-o aripă şi, haina
Peste copilaşi îşi trece;
În văzduhul casei taina
Morții se strecoară rece.
Pruncii toți se strâng să intre
Sub căldura mâinii-ntinsă,
Crivățul coboară printre
Oalele cu buza linsă.

Şoaptă i se face glasul,
Ruga din această şoaptă
Suie ca un ac la ceasul
Vremii de dureri răscoaptă.
Într-un timp s-aud sub țoale
Molfăind în visuri pâine;
Iarna şuieră prin oale
Viforu-i urlat de câine.
Cine-ar mai putea să iasă
Dintre beznele de scrum?
Moartea a țâşnit în casă,
Casa-i sub zăpezi de-acum...

III
Gheorghiță

Nu-i o vreme oarecare,
Deşi-i primăvară-n sat;
De pe dâmbul din suhat
Un ulm cată-n depărtare.
Vor fi fost păduri odată
În acest meleag-păşune
Unde un copil-minune
Zi de zi caută-un tată.
Iarba creşte mai departe,
Chiar când vremea-i din blesteme,
Cine poate să mai cheme
Un copil trecut prin moarte?!

Unii spun că-n miezul nopții,
Luna când se duce-n nori,
Se aud adeseori,
Cum se strigă-ntre ei morții;
Cei din glie îşi țin glia,
Şi în nopți cu crugul strâmb
Gheorghe strigă dinspre dâmb
Pe copii şi pe Maria.

Viață, viață, ieşi din ceață!...
Terminând o rugăciune,
Un copil intră-n păşune

Iarăşi dis-de-dimineaţă.

Face braţele-ntrebare-
Duh născut în trup durut -
Ochii răscolesc în lut
Ca doi puişori de soare.

Fără margini e abisul
Căutării zi de zi;
Reia filmul iernii, şi
Iar îi vine-n minte visul:

,,Sub vânturi, pe-o mare-nspumată
Tătuca din valuri pe valuri răzbea;
Marea muşca din el şi vuia,
Corbii veneau pe deasupra lui roată.

L-am strigat cu inima toată,
Dar nici ecoul nu răspundea;
Marea muşca din cer şi vuia,
Corbii dădeau pe deasupra lui roată.

Cuprins de spaimă - am intrat în casă:
Fraţii şi sora dormeau grămăjoară
Cu mama - feţe de ceară,
Din care viaţa dădea să iasă...

N-am mai ajuns lângă ei, un nor,
Cu mare cu tot, a dat buzna, în goană;
Sărit pe masă, m-am prins de icoană
Şi-am început pe deasupra să zbor.

Şi tare-am mai vrut la ei să ajung,
Tătuca pe toți să ne vadă grămadă...
...Gândul în plâns i se-nnoadă
Cu un oftat nespus de prelung...

Plânge, tace şi nu dă
Pasul din vrere-napoi;
La dâmb, înspre ulm, cinci oi
Pasc trifoi şi iarbă crudă.

Deodată s-aruncă în lături...
Copilu-într-acolo aleargă,
Soarele-ntinde prosoape să-i şteargă
Lacrimile căzând pe-ale câmpului pături.

Simte, presimte şi fuge-nainte,
Cu brațele-ntinse înoată
Spre brațele-ntinse de tată,
Să-l strângă la pieptu-i fierbinte.

S-opreşte la iarba-n format de mormânt
Şi vede-ceva mai afară:
Bățul cu nod - cuțit de pară
Dus undeva în pământ.

Țipătu-şi face cale spre vale...
Aici un capăt de dâmb s-a surpat
Şi iarna şi lutul au îngropat
O neîncăpută-n istorie jale.

Cântă în cer ciocârlia,
Ulmu-i la locul său;
Noaptea, s-aude Gheorghe din hău,
Strigându-şi copiii şi pe Maria...

1980

Epilog

Ziua a păşit pe treapa
Dinspre oameni, înspre viaţă,
Se aude cucu-n faţă,
Cântă două mierle-n dreapta.

Căutat de-o întrebare -
Deocamdată neîndeajuns -
Se-ntrevede un răspuns
Peste orice dor ce doare.

Firea îşi revine-n fire.
Eu cam bănui ce-o să fie...
Voievozii ies din glie,
Un poet deține-o ştire.

1986

La Tg. Jiu, în refugiu

Sunt în Târgul Jiu,
dau un mic examen;
nu mă mai aseamăn
cu cel ce mă ştiu.

Unu supra doi
din liceu-ntreg,
suntem în război,
trebuie s-aleg,

să merg mai departe
înspre Paradis,
jucând pe o carte,
aripa din vis.

Ce fel de român e
cel de gelatină
care tot rămâne
fără să devină?

Intru-n altă lume,
sunt mai împlinit,
ce caut anume,
aflu-n infinit...

Țara-i sfârtecată,
suntem în război,
azi ca niciodată
nu mai suntem noi.

Stoluri de-avioane
zilnic trec şi – vai!
cu ce lungi piroane
scurmă-al nostru plai!

Frontul, cum s-aude,
tot mai înapoi e,
istoria nu de
noi are nevoie.

Ne calcă-n picioare,
poate, ne şi vinde,
şi-n cârlige prinde
Țara viitoare...

iunie, 1944

După examen, în Tg. Jiu

O vârstă înțarcă,
alta dă să zboare
dragostea descarcă
orice disperare.

Mă trezesc pe unde
dorurile scriu
partituri rotunde,
într-un ritm mai viu.

Jiurile-s, iată!
strune de viori;
azi, ca niciodată,
peste tot văd flori.

Dincolo de starea,
ce nu-şi află loc,
mă aprinde zarea
ielelor de foc.

Mă opresc în parcul
Porții lui Brâncuși,
dragostea mea nu-și
mai destinde arcul...

Se aude Jiul
fugărindu-și apele –
pe-un pian cu clapele,
limpezi ca rachiul.

Întârzii la Masa
Armoniei care
mă trece în clasa
lumii viitoare

Când numai tăcerea
va da vieții sens,
și-n acest consens
vom vedea-Învierea...

iunie, 1944

Culegătorul de Zări

Pe cărarea, şi-n mirarea
dimineților de mai,
un copil cu păr bălai
grabă-i să culeagă zarea.

Câte chemări!: Câte visări,
păsări la frunte,
nu se fac punte
spre depărtări!...

Auru-n toi,
gata să-l frigă,
demult îl strigă
la faguri moi.

Dar nu-i cu uşorul
pe aceste mări,
albelor zări
să le afli izvorul!

În ochi aprins e
vârtej de stele,
soare-n inele,
zări necuprinse.

Inul fierbinte -
i pe umerii lui
de-un foc ce nu-i
decât înainte...

Ard visuri ca vara
spre mijloc de zi:
„Le voi răpi
zărilor din plai comoara!”

Dealul descreşte,
iarba-i de pluş,
şi din urcuş
o floare-l opreşte:

Zumzet de albini tresare
şi-l îndeamnă ca să ia
acest puişor de soare
ca şi zarea ce ardea.

Deget străveziu se-ntinde,
printre aripi de albini,
şi când floarea se desprinde,
îl înţeapă câţiva spini.

Vreri, bucurii
ah, infinite!...
se cer plătite
cu lacrimi vii.

Ochii, scântei,
departe-l poartă
spre marea poartă
cu multe chei;

Spre-acel mister -
vrajă, vecie -
crescând din glie
temple spre cer.

Braţe de-oglindă,
prealimpezi ape,
zările-aproape
dau să-l cuprindă.

O fugă mai
şi iată-l unde
cerul, în unde,
joacă pe plai.

Zefiri, ocoale
fac şi aprind
în ochi un jind
de braţe goale:

- Mai - zefiri - stăpâni pe-aceste
creste, dorul să-mi desleg,
am venit, dar unde este
zarea-n suflet s-o culeg?!?

- Mergi, copile, mai departe,
mai de-a dreptul, mai cu dor,
unde matca zărilor
se deschide ca o carte...

Ochii, rouă-n flori de laur,
văd cu nerăbdările
lungul diamant de aur
cum îi joacă zările.

Trupul mic zefiri destramă,
vrerea-i face drumu-ntins,
zările spre-alt vârf îl cheamă,
şi chemarea-i foc nestins.

Soarele-i întinde-n cale
ramuri lungi de cireşar,
pasul lui, intrat în vale,
altă pantă suie iar.

Şi se duce drum nedus -
aripă de vis şi dor -
unde-ngemănat izvor
zările coboară-n sus.

Dealurile fac răscruce
mii de zări adulmecând;
guri de rai s-aud cântând
spre-un copil ce-n zări se duce...

Penitenciarele Suceava – Jilava – Piteşti
1948-1950

Florar

Zefirul
şterge potirul
colinii
plin cu ciorchinii
luminii.

Pământul
respiră avântul
aripilor deschise
spre vise
transmise
din părinți în fii
şi rămase de-a pururea vii.

Cântu-şi leagă mugurii,
liliacul strugurii.
S-au înspumat merii -
mirii primăverii.

Viața îşi cere
dreptul la viață
râzi, dimineață
de limpede miere!

1948

După bacalaureat

În vara aceasta, densă de-arome,
livezile ard ceruri de stele,
de bucurii, armonii, axiome -
inelele proiectelor mele...

Arcade-aurii, emoţii şi scuturi –
strajă nemărginirii eternelor taine;
umblu prin rai ca Adam la-nceputuri,
e cald şi nu am nevoie de haine.

Vacanța-i vacanță, plină de zboruri...
măica mă cheamă la cină, dar eu
mai rămân între-aceste sfinte amoruri
aduse în Dacia de Dumnezeu.

Bohotin, 1947

De Armindeni

Iubita mea, de nicăieri,
iubirea mea de pretutindeni,
în ziua asta de Armindeni
tu crezi, iubeşti şi tot mai speri

că va veni, cândva, o zi
în care două ipostaze,
se vor topi în una şi
acel prea-minunat extaz e

un foc şi nimeni nu rezistă
să-şi mai păstreze chipul cum
i-a fost suind această pistă
ce mai rezistă, nu oricum!

Impulsul pare de ne-nvins,
că dragostea-i mai arzătoare
decât materia din soare,
oricât ar fi el de încins...

1967

Fata cu flori

Iată o fată cu-n braț de bujori!
surâsu-i de bun augur;
cititoarelor, pot să mă jur,
că cea mai frumoasă e fata cu flori.

Mersu-i un scris cuceritor,
în viața aceasta cu gust amărui –
printre astre de-ncerc să o sui,
este asemenea astrelor.

Întunericul din noi,
ea îl împrăştie şi-mi dă
o vigoare, o flacără să
cred că suntem doar amândoi.

Deschide comorile
celor mai mari visători;
frumoasă-i iubirea rotundă ca florile,
frumoasă e fata cu-n braț de bujori!

1947

La-ntâlnire-n studenție

Șapte jumătate,
pe furiș, s-a dus,
s-au ascuns pe fus
ceasurile toate.

Brațele deschise
mai așteaptă încă,
seara e adâncă,
noaptea-i numai vise...

Tare multe drumuri
nasc dintr-un suspin!
floarea de mălin
își leagănă parfumul.

Încotro s-o iau?
nici eu nu mai știu;
încerc să mai stau,
poate nu-i târziu.

Stările acestea
au farmecul lor;
dorul, numai dor
le știe povestea...

mai, 1948

Iarnă în Jilava

Gerul taie cu lungi briciuri,
la opt metri sub pământ,
dreptul nostru la cuvânt
şi scheletele pe priciuri.

Stăm pe jilavele scânduri,
rânduri ca sardelele,
doar cu mierlele din gânduri
trecem toate relele.

Ne-nfrățim cu visurile
după tainice criterii
depăşind abisurile –
acestor mici şi mari mizerii...

Stăm, tineri veniți mai noi,
pe ciment, la şerpărie,
dăm istoria-napoi
spre un colț de veşnicie.

Unii vin, alții se duc
dintr-un iad în alte iaduri;
pe al timpului uluc
nu-i nici barcă, nu-s nici vaduri.

Suntem nişte numere,
numele de mult s-au şters
şi purtăm pe umere
rău-acestui univers

cu stea roşie în frunte,
şi cu bici de foc în mâini,
nu există nici o punte
peste haitele de câini.

Văgăuna asta-i lungă
şi în ea, pe două părți,
fiecare stă pe-o dungă
precum foile în cărți.

Geamurile, oblonite,
ne despart de cer şi zi,
prin prelegeri trec sfințite,
vii dorințele de-a şti.

Studenție, zare-albastră,
aripi mari de albatroşi,
noi trăim credința noatră
după legea din strămoşi

cu tradiția străbună,
înnoindu-se mereu
doar cu partea cea mai bună
din acest prea mare greu.

Când satanizarea suie
cinică la apogeu,
noi rămânem prinşi în cuie
lângă Bunul Dumnezeu.

1955

Coşmar penitenciar

O noapte de Ajun...dar sorţii
Undeva în iad erau jucaţi,
Mai trebuiau doar nişte-argaţi
În spaţiu-ncercuit al morţii.

O clipă am crezut că nu mai sunt;
Pădure-adâncă, şi din mine
Rupeau flămândele jivine
Şi nu puteam să le înfrunt.

O mână a sărit din umăr,
Un lup trăgea de un picior;
Haitele puse pe omor
Nu mai aveam cum să le număr.

Ce-am mai rămas, m-am dat la dos,
Sângele râu...miros de sânge...
Şi astăzi, cel ce-am fost mai strânge
Bucăţi de suflet de pe jos.

25 Decembrie 1949
Camera 4 - Spital - Penitenciarul Piteşti

Minuni în minune

Plouă
cu rouă
şi soare;
iarba tresare,
şi noi, peste scară,
sărim afară,
mulți,
desculți,
în soare şi apă;
plantele s-adapă,
pianele ploii, clapă cu clapă,
ne scapă
c-o simfonie
în nalba ce crapă
de bucurie,
ca romanițele;
noi zvârlim rochițele
şi sărim pe-oglinzi,
de-argint cât cuprinzi,
în ograda cu mărgele,
cu brățări şi cu inele
care ard să ne-ncunune:

minuni în minune...
Mama râde la fereastră,
tata a intrat pe poartă,
satului i-a crescut toartă
roşie - galbenă - albastră;
noi în sat, satul paner,
iată-ne ținuți de cer,
ca un adevăr ce vrea
să rămână pururea
peste acest din greu mai greu,
lângă bunul Dumnezeu.

1949

După cules

Toamna trage din arcuş
crângul de-aur , jucăuş:
o feerică minune
răspândită-n mii de strune
care-ncearcă să-ncunune
tot ce-n viața noastră nu ne –
aseamănă cu eunucii;
trei copii fac semnul crucii
şi strâng nucile-aurii,
strugurii rămaşi prin vii
şi gutuile rămase -
n ale cerurilor plase.
Bucurii, ce bucurii...
strâng la piept aceşti copii!
ei şi eu luăm aminte
la aceste-armonii sfinte.

1949

Noapte-n câmp

Fânu-i des şi subțiratic,
stelele ascut jăratic;
plantele uşor respiră,
florile în tei se miră;
câmpul se aude gureş,
pieptu-i prins de-un dulce iureş;
se aude seva-n lemn,
tainic face luna semn;
valea clatină din barcă,
lanurile grâu înțarcă;
zările închid din pleoape,
cerul copt şade să crape;
ochii, săbii de foc lung,
cu ai cerului s-ajung,
pe un portativ prelung...

1953

Cu Zmeul

Cu taşca plină
de-un dor de mai multă lumină,
pe aer apăs,
şi iată-mă-s,
fără greş,
în vârf de cireş:
fac o sfântă cruce
răzgândul să nu m-apuce,
setea să nu mă usuce...
Hei!...şi-acum să scot
zmeul la înot;
ia, uite-l cum suie
parcă e şi nu e
zbor de ciocârlie,
colţ de veşnicie
vârf de adevăr
prin cer, în răspăr,
săgeată de foc,
mereu în alt loc
foarte muzical
mereu vertical,
peste orice val
ca un ideal...

Sfoara se termină,
setea de lumină
nu mă mai amână,
întinde-te, mână!
mai sus, subsioară!
lungeşte-te sfoară!
sfoară, fă-te rază,
rază, fii mai trează!
Visul meu cel mare
să ajungă-n soare,
precum o mirare
plină de amploare
singura esență
întru existență.

1955

Naşterea Domnului

Sfânta Naştere Divină,
din cetatea Betleem,
umple noaptea de lumină
şi ne scapă de-un blestem.

Cad din noi mai vechi păcate,
ne simțim cu mult mai vii,
se dechid la ani lăcate
şi redevenim copii

buni la suflet, drepți la gând,
gând şi suflet puse-n fapte;
o minune-i şi-acum când
noaptea nu mai este noapte.

Sensul vieții tot mai sus e
din iubire, peste astre,
căci prin Naştere, Iisuse,
vin renaşterile noastre.

1956

Cântă îngerii colinde

În această noapte sfântă
o stea arde mai fierbinte;
cerul şi pământul cântă
sfânta Naştere cuminte.

Magii vin pe raza ei,
întunericul s-aprinde;
printre iezi şi printre miei,
cântă îngerii colinde.

Minunatul semn ceresc
la Betleem stă din mers;
cei trei magi, bătrâni, s-opresc
la mijloc de univers.

Daruri din desagi cum ies le
pun la sfintele călcâie
ale Pruncului din iesle:
aur, smirnă şi tămâie.

Serafimi protectori zboară,
cum din vremi mai vechi s-a spus
lângă Preasfânta Fecioară
şi Pruncuțul Ei, Iisus.

Magii pleacă...După ei
vin popoarele pe jos,
peste văi şi munți merei,
să se-nchine lui Hristos.

Şi eu cânt cu mii de prunci
şi de îngeri, vechi colinde,
pe când Ceru-n noi aprinde
bucuriile de-atunci.

Evurile-or trece-ntruna,
lumile s-or primeni,
numai noi, întotdeauna,
vom slăvi această Zi.

1956

Paştele Domnului, Paştele...

În ziua Luminii
suntem cum crinii
când se deschid;

Sufletu-i avid
de înnoire
doar prin iubire

Sensul minunii
când şi alţii şi unii
suntem ca mirii.

Suflete,
umplete
de sensul iubirii!

1966

Cu vaca

Pe lângă sat
oamenii ară,
soarele trage iarba afară,
vaca paşte-n şesul lat;
dealul se ține de meri
de cireşi, nuci, pruni şi peri,
să nu se răstoarne;
soarele gâdilă vaca-ntre coarne.
Toată natura
e vorbă făptaşă;
râde apa golaşă,
râd grădinile cu toată gura;
şi eu mă dau de-a dura
pe-acest verde lăicer,
azvârl şapca-n cer,
joc soare
în piciare,
trec azur,
prin pumnul ciur
şi strig cât mă ține gura:

Uraaaa! Uraaaaa!
Chiui şi cânt,
râd şi cuvânt,
m-avânt cu livezile
spre toate amiezile,
scutur din cireşi polen
şi pasc vaca în Eden.

Fericire, ştiu de-acum
care este al tău drum
spre lumină,
spre nemoarte
ce profundă şi senină
este-a cerurilor Carte!...

1956

Zbor și crez

Sorb câte-oleacă
al zilei văratic eter;
ochii caută spre cer,
gândul, spre omul ce vine şi pleacă...

O adiere clătește plantele-n margini,
câmpia-i tot mai aurie;
oprită-n înalturi, o ciocârlie
scrie-o melodie pe-ale cerului pagini.

De soare scăldată,
s-opreşte cu-aripile prinse de raze
şi scutură-n grâu smaralde, topaze
cât e ziua de lungă şi lată.

Mai zboară-o ciocârlie, dintr-un pâlc de mohor,
şi altele, tot vertical!
Cum zboară visurile în ideal!...
Ce crez e -n această idee de zbor!...

1957

„Eliberarea” - Momente

-1-
În urmă, întuneric şi scrâşnet de dinți -
iadul ieşirii din minți;
în față, visuri cuminți -
speranțele mele fierbinți;
în suflet, cerul cu sfinți
şi rugăciunile pentru părinți,
pentru frați, şi-nainte de toate,
pentru surorile mele asasinate.

-2-
Cu bocceaua la subsioară
fac primul pas pe poartă, afară;
ochii încep să mă doară
şi merg într-o doară
cu inima împuținată
într-o țară înstrăinată;
vreme durută,
spre o localitate necunoscută.

-3-
Pe trotuare,
tăcere, soare,
pe-alocurea şoapte:
Aiud, mai, 1957.

-4-
Amară tinereţe, amară!...
Sunt în gară?
În port?
Sunt viu?
Sunt mort?
Nici eu nu mai ştiu...

-5-
Stingher,
m-aşez într-un ungher
şi aştept;
o cucuvea mai veche scurmă în piept;
tuşesc pe ascuns,
aş vrea să nu vadă lumea că-s tuns
şi că-n hainele roase
duc nişte oase.

-6-
Nu-mi dau seama, cum
văd ca prin fum
un drum prin paragini
fără margini,
fără capăt:
enigmă cu lacăt
închis
pe-o aripă de vis.

-7-
Zbor, născut din mări de dor,
ca să luminezi în lume,
pe biletul incolor
drumu-i rupt, abrupt sub nume;
aer acid,
imaginea unui zid...
şi pleoapele se-nchid
ca o geană de pădure
poticnită în secure.

-8-
Trezit din leşin
în lumină,
străin
într-o lume străină,
mă uit mai atent pe hârtie:
un sat nou, într-o veche câmpie.

-9-
Un şuierat de locomotivă, se pare...
inima tresare,
mă uit în zare,
foarte bine:
ce stare, Doamne, ce stare!...
oare trenul vieții sau al morții vine?

-10-
Mersu-n necunoscut
e la fel de durut
ca cel din carcere şi lanțuri…
noaptea visam că săpam şanțuri
adânci ca mormintele
înalte ca sfinte cuvintele,
din rugăciunile pline de armonie
în celula devenită chilie,
din care nimeni nu ne
poate priva de această minune!

În vagon, lume-abătută
şi mută...
…şi în acest cimitir,
savurez, ca dintr-un potir,
poemul Septembrie de Radu Gyr…
Doamne-ajută!

Aiud, 1957

În Bărăgan

Emoții fără căpestre
joacă-n buiestru mărunt;
în marea cu spice de unt
ochii râd cu mii de ferestre.

Ciocârliile cântă pe strune
prinse de grâu şi de cer,
inima, adânc paner,
se umple de-o sfântă minune.

Doamne, câte melodii
ştiu aceste ciocârlii,
fluiere şi suveici vii,
între ceruri şi câmpii!

Este-acesta un mare miracol
ce mă face să uit de exil
şi să redevin copil
râzător de-orice obstacol.

1957

Aşteptare în Bărăgan

Plictisul trage din lulea
tutunul veştedei câmpii,
aştept...,de aşteptare mi-i,
azi, galeşă privirea mea.

Subțire ploaia stă la geam
mai plicticoasă decât un
gând enigmatic, şi-am să-ți spun
de ce răbdare nu mai am...

În zidul apatiei bate
însingurarea mea de-acum;
aş vrea să plec şi nu am cum -
dorinți mereu asasinate...

Dar, vai! exilu-acesta este
un fel de pat al lui Procust,
şi eu, studentul, întins peste
acest spectacol... Ce dezgust!...

Legat de gât, picioare, mâini
şi presimțind ce-o fi să fie,
mă furişez în veşnicie
şi-mi privesc trupul dat la câini[1]...

1957

[1] A urmat a doua arestare cu trimitere la tăiat de stuf, la Periprava

În preajma secerişului

Parcă-s mahmur
de-atâta lumină!
Câmpia frământă făină
cu valu-ajungând în digul de-azur.

Satele-naltele scumpe vapoare
au miros de cimbru şi pâine;
cu prora se-ndreaptă spre ziua de mâine,
şi catargele sfintele, suie spre soare.

Şoseaua fierbinte fuge-nainte
prin această muzicală minune;
e o stare de rugăciune
pe care încerc s-o prind în cuvinte.
.....
Ce contrast între natură
şi lumea satanică de peste noi;
greu este jugul acestui gunoi
apăsător şi plin de ură!...

Schei – Bărăgan, 1958

Ielele

Deschid fereastra, dau în lături perdelele
şi ies pe-ndelete din liniştea mea;
amiază-i de-a binelea,
pe largul câmpiei se gâdilă ielele.

Aruncă în aer bluze şi fuste,
se scaldă-n lichioruri strălimpezi şi vii,
se-ntind pe plajele verii auguste,
fac tumbe şi salturi ca nişte copii...

Sunt ele, sunt ielele, fetele, fete
de-un neastâmpăr tare fierbinte,
cu râuri de aur în grâul din plete
şi-o vrajă ce nu vrea să intre-n cuvinte.

Bărăgan, 1958

Vară-n câmpia română

Nechează o mânză de curse în mine
fără şea, fără om, fără frâu;
aş alerga prin Edenul din grâu,
grâu cu paharele-ntinse şi pline.

Ambrozie strânsă în marea
de spice cu bobul în lapte;
o mare de miere, o mare de şoapte
foind ca făina şi sarea.

În iulie-aici, fecioare de foc
vor juca o fantastică zestre;
a le vedea cu mii de ferestre
e marele meu noroc.

Creşteți în voie splendori!
Când dorința şi gândul sunt gemene
această-a contrastelor vreme ne
face aproape nemuritori.

1958

Izvorul cerbului

Iedere-arămii de lună,
împletindu-se discret,
printre arcuri de făget,
fac poienii o cunună.

Stâna-n centru, pe-un cojoc,
lângă lună, spun oierii
cum odată-n plinul verii
a luat pădurea foc;

ei arată spre-un izvor
de unde un cerb de aur
dădea roată la coclaur,
muşcând limba flăcărilor.

Vietăți, fugind aiurea,
au scăpat atunci la stână
şi cu oile-au stat până
a crescut din nou pădurea.

1958

Cântă, poete

Deodată, cărarea
se-opreşte-n lumină;
senine chemări se înclină
şi-mi taie brusc răsuflarea.

Izvorul, fiorul
dulce, fierbinte,
de muta mea dusă luare aminte,
ventuză-şi lipeşte urciorul.

Arii discrete,
sub cerul cald,
ies din marea de smarald
a spicelor. Cântă, poete,

aceste vii simfonii
pe care câmpia domestică
le amestecă
în cântecul de ciocârlii!

1958

Visurile

Dis-de-dimineață,
visele ne ies,
pline de-nțeles,
repede, în față.

Roua lor acum
face să crească
şi mai cerească
pornirea la drum.

Cu aprinse flori
şi coapte nectare,
ne-ntind pahare
de aurori.

Ce dau putere,
spor suitor,
un altfel de zbor,
spre-o altă avere;

Spre unde nu-s
decât ciorchinii,
mulți, ai luminii
crescând în sus.

1958

Cununii

Ochii mereu nesătui
stau la fereastră precum
stă portița deschisă la drum
să intre salcâmii înfloriți şi fudui.

Razele joacă-n pervaz staniol
ca nişte benzi de mercur;
pe troscot şi-n aerul pur
copiii se dau rostogol.

Bărăganu-i de jur împrejur
scânteie lângă scânteie;
cumpenile-nfipte-n zări condeie -
scriu ca girafele când beau din azur.

Minuni în minunea de toate culorile,
emoții cos şi descos,
pământul acesta foarte mănos
şi-a scos la soare comorile.

Logodne în calde amieze;
gândul se face scară,
inima, inimă de căprioară,
vine din codri-n câmpiile treze.

Rup hamuri, ştreanguri şi frâu,
sar peste prag ca o veste -
în această-a naturii poveste
mă trezesc printre câmpuri de orz şi de grâu.

Alaiuri de multe şi sfinte iubiri,
pământul preasfântul se-nsoară;
ciocârlii chicotesc şi măsoară
în aer rachiuri subțiri.

Sonuri, arome, culori se adună,
ca-n Baudelaire: beție de pleaşcă,
soarele aur aruncă din taşcă:
două anotimpuri se cunună.

1958

Sânzienele

Lin,
cerul - imensă floare de in -
îmi joacă pe frunte
petale mărunte,
cununie de vis;

Larg deschis,
cu-aripa luminii, mă
farmecă-n inimă
şi-amândoi
alunecăm în foi
de trifoi.

De jur împrejur,
infinitul pur;
soarele scrie
chipul său în câmpie.

Zi de vară
Şi de-nfolrit busuioc!
Grânele se coc,
ciocârliile măsoară
pânza cerului, uşoară,
apa cerului, senină,
şi se-nfăşură-n lumină.

Trec şi vin mileniile
strălucesc sânzeniile -
zânele pământului,
ale necuvântului,
numai salbe
de flori aurii şi albe,
panglici şi mătăsării
şi mai vii euforii
în inele şi mărgele,
ca dintr-un tezaur scoase;
noaptea se prefac în iele
şi-ajung la feciori în case.

Jucați, fetelor, că-n zare
şi-n amiaza argintie
mai dansează-o fată vie,
după care doru-aleargă,
pe câmpia asta largă:
armonie...poezie...

1958

Iunie în Bărăgan

Şed la treapta
şesului mustind de viaţă
mi-a cântat un cuc în faţă
şi trei ciocârlii în dreapta.

Şi-a vărsat, suind acum,
soarele
urcioarele;
Bărăganul uite-l cum
râde...curge...

Demiurge,
aripi calde se desfac
şi mă-nconjură şi parcă
eu pe marea lui sunt barcă,
el pe marea mea-i colac.

1958

Nostalgii

S-au aprins în soare teii...
tare m-aş mai duce cu viţeii
şi cu vaca la păscut!

Verde-viorie-n lut
primăvara iar să-mi fiarbă
neastâmpărul prin iarbă,

zarea iarăşi să-mi alinte
sufletul rămas fierbinte.

Eram mic, mergeam cu vaca
şi băteam în trestii toaca;

ziua era numai viaţă,
cucul îmi cânta în faţă,

azvârleam cu piatra-n apă
şi râdeam cum apa crapă;

alergam cu alți copii
după zbor de ciocârlii

şi le ascultam cântatul
şi nu ne-auzeam oftatul;

ele sus, spre cerul sfânt,
noi, privind de pe pământ,

ne făceam spre ele drum
doar cu visul, ca şi-acum.

1959

Toamnă cu alt înțeles

Auru-n răchiți sleise,
vremea se făcea mai rece,
visurile multe mi se
pregăteau la drum să plece.

Funigei, care înoată -
n amintire şi acum,
legănau spre zări de fum
şi de pajişte-mpuşcată.

Ciorile în stoluri late,
peste câmp, în soare-apune,
pătau cerul cu cărbune
de pumnale înaripate.

Sângera-ntre zi şi noapte
urma soarelui pe creste
ca-n duruta mea poveste -
n ani şi cifre: doi ori şapte.

Toamne vin şi toamne zboară
dar în una şi-un apus
am fost smuls şi dus pe sus
în alt iad a doua oară.

1959

Invocare

Suflete,
umple-te!
Fii
al atâtor armonii
din copilărie,
din veşnicie!...

Ieşeam din râu,
intram în grâu,
vorbeam cu spicele,
jucam arşicele,
m-atrăgeau culorile,
sărutam florile,
cântam din foi
de trifoi cu patru foi,
vacile păşteau pe lângă noi...

Şi azi, şi-oricând, am să aud
un copil cu glasul crud,
repetându-şi ruga lui,
în mijlocul câmpului,
spre albastrul cerului:

„Doamne, dă-mi aripi să zbor,
ca un puişor de dor,
peste nalbe şi mohor,
să nu sfărâm sub picior
nicicum albul florilor!...”

Să tot fii,
să tot refii
stare de copilării,
lumea ei de ghiduşii,
armonii,
împărăţii…

1960

Lumi și lumi

Liniştea ta...de ea o clipă
ca cerul de pământ m-am rezemat;
mi-e statu-ngust şi dusul lat,
privighetoarea bate din aripă.

Eram în lumea ei din sate
şi-o ascultam când dădea floarea
în tei, dar deodată marea
de valuri, iaduri şi păcate

şi-a scos balaurii spurcării
de bezne, foc, gheare şi dinți
pân` lumea şi-a ieşit din minți,
căzând pe muntele-ncercării.

1963

Iubito

Ce mult aş vrea să înțelegi
şi niciodată să nu-ntrebi, de ce
vorbirea mi-e din petece,
şi gândurile nu-s întregi?

Mi-au smuls, cu haitele turbării,
inima, visele şi luna,
de-atunci mă recompun întruna
pe valurile consolării

şi rog pe bunul Dumnezeu
să nu sădească-n mine ura,
să iau exemplu la natura
de om lovită şi ea, greu;

şi care-n pace se reface,
renaşte verde cum a fost,
peste-acest timp viclean, anost,
cu fabrici de securi şi ace...

1963

Peste ani

Oprit pe griul ros al băncii
ascult o muzică şi o-nțeleg altcum;
de câte ori nu m-au oprit din drum,
sub cetini, ale soarelui moi lăncii...

Acest clătit de foi multicolore,
ce seamănă cu ale tale şoapte,
şi-acest multiplicat pornit de hore -
ale frunzelor căzute peste noapte,

toate-mi vorbesc de tine şi de-un timp
care, discret, s-a subțiat în margini...
Edenul unei vârste...ca un ghimp
penița-nsângerează pagini.

1964

Aşteptare în oraş

O umbră sare ca un zar
Aştept...aştept şi timpu-mi pare
un melc cu casa, din spinare,
cât coama unui deal bizar.

Un zar de umbră joacă-n dungă,
în turnuri ceasul bate rece
şi parcă acele-şi petrece
prin inimă şi te alungă.

Îşi face cu-ndoiala loc,
umbra în mine şi pe ziduri;
luna, pe bloc, un ghem de riduri,
vesteşte-un semn de nenoroc.

S-a dus şi pasărea-nserării...
grăbit e timul, ca nicicând -
din gând alunecă-n alt gând,
şarpele rece-al întrebării...

Mă-ntorc cu pasul nimănui;
stăpână peste străzi şi ziduri,
luna-obraz crestat de riduri -
spre o fereastră caută şui...

1964

Ploaie de iunie

Văzduhul începe să fiarbă,
mama aduce puii în casă;
şerpi cu spinarea spumoasă
încep să se joace prin iarbă.

Parcă o bârnă mare
s-a rupt la digul zării, greoi;
valuri de ploi
bat în geamuri cu sare;

drumul îşi stinge cărbunii,
pârâul e tot mai lat,
şi bat din ramuri la margini de sat
sălciile, aguzii şi prunii.

Vara-i suită la coasă,
ziua-i căzută din prânz;
nechezând, o iapă şi-un mânz
taie-n galop păşunea setoasă.

1965

Ghicitoarea mea de fum

Visătoare văi de scamă,
soare-alunecând mahmur,
cineva de mult mă cheamă
pe coclauri de azur.

Dorule, spre ce mă poartă -
naltul visului oblânc?!?
o țigancă-mi bate-n poartă,
ca o soartă în adânc.

„Să-ți ghicesc în foi”...O, Doamne,
printre salbe şi cercei,
oare glasul cărei toamne
murmură-n îndemnul ei?!?

„Hai în casă!”, ea, spre zare,
clătinând fire de fân:
„Ba, acolea! în frunzare!”
...şi frunzaru-i lângă drum...

Ziua-i sul cu ale sale
pânze albe; ca nicicând
seara scutură pe vale
furnicare tremurând.

O ascult cu gest supus,
ghicitoarea mea să-mi spună
despre câte sunt şi nu-s...
Toamna bani de aur sună.

O privesc în ochi şi, parcă,
mă afund în apa lor...
Fă-te vâsle lungi la barcă,
vântule răscolitor!

Tainic îi aud cuvântul,
cărțile grămezi rămân,
printre noi se-ndoaie vântul
stamba-i lunecă pe sân;

Sânii ei, cuprinşi de semne...
Oare cât mai pot s-aştept?!?
Vântul serii joacă-n lemne,
freamătu-i la mine-n piept.

Şi-am dormit cu ea o noapte,
sub şi pe deasupra foi,
coapte, ale toamnei şoapte,
au vegheat pe lângă noi .

Înspre zori, ehei! departe,
ghicitoarea mea de fum
cu ghioc şi cărți deşarte
dispăruse pe-un alt drum.

Furişată-n vis arsură,
cine oare-o să ajungă?!
Dincolo de zarea sură,
calea e atât de lungă!...

Visătoare văi de scamă,
soare-aluncând mahmur,
cineva tot mă mai cheamă
pe coclauri de azur...

1965

Taina ciobănaşului

Ziua cu noaptea se-ngână,
umbrele suie-n poiană la stână;
Ciobănaşul, din fluier, agale
spre vale-şi doineşte suspinele sale.

În preajma stejarului
casa pădurarului
cu cerdacul scos afară
şi-o puică de căprioară.

Tinerețea nu desminte,
fierbe sângele fierbinte,
între fierbere şi pace
dorul creşte şi se coace.

Satul lui de-acu-i departe...
de sat, dragostea-l desparte
căci fata de pădurar
i-a pus inima pe jar.

El o vede-adeseori
în poiană după flori,
printre stupii din prisacă,
după flori cum se apleacă
pe sub gene de pădure
cum se-ndoaie după mure.

Dintre vârfuri de brădet,
luna-şi scoate sânu-ncet,
stelele de geam s-anină
pe lungi strune de lumină
şi de inimă se prind
cu-o urzeală de argint
şi-mpreună-ncep şă ţeasă
zestre scumpă, de mireasă.

Lămpi în camere s-aprind
ciobănaşu-i numai jind,
ziua-ntreagă, noaptea toată,
ochii lui acolo cată
fata lui şi-n vis visată.
Cântă tu, privighetoare,
o iubire dată-n floare,
o iubire care doare,
o iubire ce nu moare,
pentru-o fată, fată mare!

Cântă pasărea măiastră,
cântă fata la fereastră;
dintre geamuri larg deschise,
dintre dorul ei şi vise,
toate cântecele sale
îşi fac drum, îşi taie cale
să ajungă pân la stână
şi la stână să rămână.

Dintre oi şi oful lui,
taina ciobănaşului,
trasă-n fluier şi-n cuvânt
ca pe-un tăinuit descânt,
suie-n cer, în cerul sfânt,
sfântă vine pe pământ
şi rămâne sfântă-n cânt.
Dorule, de-ar fi să ştii
cum se-nalță în tării
doina dorurilor pline
de iubire şi suspine,
ai lua încet de mână
fata ca s-o duci la stână
şi din aurul din lună
le-ai face câte-o cunună
să rămână împreună:
ea, albină gospodină
cu prisacă şi grădină,
el, oier lângă mioare
şi-o iubire ce nu moare
cu pruncuți râzând în soare.

1965

Livezi etajate

S-a-ntors livada-n susuri
cu augustul în jos -
bulgări de unt pe fusuri
de aur mătăsos.

Recolta e bogată,
şi Carul Mare-ntoarce,
în cer oiştea lată,
mere de foc să-ncarce.

Feerică livadă!
Culesul e în toi,
cad merele grămadă
cu auru-n trifoi.

O sfântă adiere
de aer tămâios
mi-arată ce avere
e-n ceruri şi pe jos!

Mirifică privelişte!
un spațiu botezat!
şi-o tragică nelinişte
născută din păcat –

Un august al vânzării,
...şi câte vaiuri după...
ne calcă şi astupă
cu plumbul disperării
Edenul etajat.

1965

Armonii

Domneşte liniştea de jur împrejur;
e seară şi încă-i lumină;
livada mă cheamă la cină,
cad fruncte pe-al ierbii verde velur.

Setea-nsetată mă poartă
pe sub bolți cu paharele-aprinse
şi prinse de ramuri ce-nadins se
întind cu aromele toartă la toartă.

Să beau, şi beau, cum bea stepa din ploi
şi nu-mi pasă ce-o să mai fie
când pui de vulpe-argintie
din lună sar printre noi.

1966

La o cafea

Unii ghicesc în cafea după ce o beau .
Domnişoară, eu voi ghici la-nceput,
vezi aburii aceştia? Au
nuanța unui timp durut...

Trei şerpi, suind, împletesc
deschisă foarfeca limbii..., ehei!
De-acum mi-e şi mai uşor să ghicesc,
în aburi, apar trei căței:

Se dau de-a dura
să fie pe plac;
fac noduri cu labele şi noduri desfac.
Domnişoară, ce frumos se colorează natura!

Iată, se-mpuținează caimacul
perlele-nchid ochii tăcute;
creşte în mine copacul
atâtor gânduri nevrute şi mute...

Zgura dă roată pe margini de ceaşcă,
aburii s-au retras în cuvânt -
Domnişoară, toamna din taşcă
aruncă banii aurii pe pământ!...

1966

Sfârşit de toamnă bacovian

Groparii s-au oprit în vie;
în văi cățui cu smirnă s-au aprins,
ard plopii-lumânări în cerul stins,
şi-i plâns pe-ale butucilor sicrie.

S-aud atâtea clopote în glie!...
Cernite pânze, apele aştern,
bat vânturile, bat dinspre infern,
şi ziua se împotmoleşte în chindie.

Tu, cramă, taci! Pe marea cenuşie,
convoiurile toamnei se-ntrețes,
ecoul morții fumegă spre şes
şi-ncet-încet coboară-n veşnicie...

1967

Reverie

Următoarea filă n-am s-o mai întorc,
Ochiul şi cu geamul se deschid în mine
Şi deodată camerele-s pline
De copaci cu faguri care nu se storc.

Chefuim cu vara într-o-nflăcărare
De-alte calendare şi ciocnim pahare,
Zările-s în noi, emoţii şi-altare
Toţi suntem cu ziua aproape de soare.

Răsturnăm dulapuri, masa şi cu scaunele;
Subţiem pereţii şi ieşim afară;
Strunele, alămurile şi-ncă o fanfară,
Copacii în flăcări , plătind toate daunele.

Straşnică beţie! Nu mă mai întorc;
Plosca de-altă ploscă-n inimă o sparg,
Să se-nvârtă nunta până la catarg;
O, copaci cu faguri care nu se storc.

1967

Cioplitor în Soare

Arde dalta ca o amiază
în care fierbintele nu mai încape;
visul m-ajunge cu un fel de rază
de foarte departe... de foarte aproape.

Când toate pornesc din aceeaşi dogoare,
toate s-orânduie cum se cuvin;
visu-mi întinde o cupă cu vin,
beau vinul şi sap mai departe în soare.

Un spor mi s-adaugă: înalt, pur;
încep să cânt, între zările pline,
visul, pe creste de azur,
joacă de mână cu mine;

Şi nu suntem singuri, oamenii vin
prin cântecul nostru jucând fiecare;
căci toate s-orânduie cum se cuvin,
când toate pornesc din aceeaşi dogoare.

1968

În vacanța mare

Nu rup florile. Admir fecioarele.
Îmi plac izvoarele ce ies din stânci.
Coboară în suflet mai marele
unei liniști extrem de adânci.

Pulsul naturii, egal cu drumurile
ce trec printre cer și pământuri;
apele când încerci să le murmuri, le
și simți transformânsu-se-n cânturi.

Vacanță de vară-ntre rubine și perle,
din nou studenție pe-un trecut dureros;
în aurul strugurilor cântec de mierle
în niște vremuri întoarse pe dos.

S-a îngustat grădina, simbolica-i via.
Unde e-naltul? Care e latul?
A dispărut din sat primăria,
un satrap ar vrea să dispară şi satul.

Iată cum liniştea nu mai e linişte;
omul a fost izgonit din om,
ciulinii au dat buzna în pajişte,
copiii nu mai ştiu să se suie în pom.

Vorbesc cu tata; vorbele-s şoapte;
ne uităm prin preajmă, de bună seamă;
de această interminabilă noapte,
ai plecat înainte de timp, dragă mamă.

1968

În grădinărie

Inimă, cine te
face bârnă
de aur?
Mă uit la vinete
cum atârnă,
ca nişte fudulii de taur!

Rodul pământului şi al luminii,
dragostea zilei de vară;
ardeii şi-ascund printre frunze ciorchinii,
roşiile-şi scot sânişorii afară.

Plină de sensuri amiază:
acțiune, aer, apă;
cimbrul şi busuiocul fumează,
varza de veselă crapă.

Ce minuni, Doamne, ce minuni
pe-acest preasfânt Pământ!...
în contrast cu-ale noastre genuni
fără drept la cuvânt...

1969

Apa vie

Fereastra dă spre veşnicie
când îngerii, unindu-şi cântul,
mi-aduc în zorii zilei sfântul
potir cu-această apă vie.

Desigur este-o alchimie
a spiritului ce nu vrea
decât în linişte să bea
a cerurilor armonie...

Hotarele încet se şterg,
materia se estompează,
şi transa ce mă luminează
mă lasă liber să alerg

prin raiul verii, în speranța
de a-mi cunoaşte toată Țara;
Cât de frumoasă este vara
când folosim rodnic vacanța!

1969

Aberații

Limbile roşii se adună
şi pun la cale-între ele
să prindă-n cuiburi rândunele
când câinii latră lung la lună.

Figuri scălâmbe, prinse-n vântul
unei istorii numai toane,
calcă bezmetice pământul,
semănând secetă şi foame.

Omizi, puzderie-n copaci,
rod frunzele şi florile;
pe apa sâmbetei, comorile
mâncate-s ca de vârcolaci.

Copiii nu mai râd la joacă,
bizară e mişcarea lor;
ce straniu vântul vremii toacă
atâția pui de vis şi dor!

Localnicii sunt străvezii
şi-ntr-o tăcere de mormânt,
furaţi de-avânt şi de cuvânt,
se uită cu priviri pustii.

Un timp inert, un timp incert
încercuie atâţi ostatici
mărşăluind ca-ntr-un deşert:
sleiţi, neîncrezători, apatici.

Prezentu-i munte fără margini...
suntem împinşi sub talpa lui;
eu trag din inimă un cui
şi scriu cu el aceste pagini.

mai 1970

Satul

Merii, perii şi cu prunii
stau la sfat în preajma porții;
taie-n iarba neagră-a nopții
secerea din cornul lunii.

Satul s-a întors în timp
la-nceputurile sale;
valea suie-n el agale,
dealu-i muntele Olimp.

Acolo se prind la sfat
zeii în răscrucea nopții
când se mai trezesc şi morții
şi mai caută spre sat.

E o viață laolaltă...
satul stă în centrul ei,
cu mistere şi cu zmei
şi cu liniştea înaltă.

Stă deschisă la odaie
uşa înspre infinit;
stelele s-au înmulțit,
gânduri, visuri se-ntretaie...

1973

Somn în câmp

Noapte mătăsoasă,
iarba-i de coasă -
şi de coasă-mi ard călcâii,
eu în câmp şi doru-n târg,
pe deasupra ard lamâii
cerurilor date-n pârg;

dealurile suie-agale,
văile prind luna-n poale,
firul apei se ascunde
între sălcii mari rotunde;
tainele se duc, se-ntorc
greierii torc,
iepurii ies
cu pasul sumes,
izma fumează,
boabele creează;

somnul mă descântă,
vrerile se rup
şi parcă o sfântă
linişte îmi intră-n trup,

în gând,
totul lunecând
spre gri -
uniform
şi
adorm.

1945

Setea de absolut

M-am săturat de toate-aceste
interogații ce ne rod;
al liniştii miriapod
înaintează-ncet spre creste...

Știu că-ndoielile sunt lespezi
chiar de-s pe-alocuri aparențe,
dar ele-ți pun pe umeri zdrențe
de care nu uşor te lepezi.

Şi totuşi, dincolo de lut,
de tot ce e, de tot ce nu-i,
rămâne-n sufletul oricui
tăcuta sete de-Absolut.

1968

Întoarce-te-acasă, copile!

Ne macină morile
erorile
căderilor noastre -
n dezastre...

Uneori ororile
altor trăiri
alungă florile
din amintiri.

Gânduri şi firi,
întrebări şi uimiri
abile, subtile...
Întoarce-te-acasă, copile!

1980

Sfârşit de toamnă

Plopii-n flăcări, flăcări suie,
într-un geam arde-o gutuie,
cerul se apleacă-aproape,
bate vânt cu gust de ape;
opărită-i iarba luncii,
mamele-şi îmbracă pruncii;
umed scârțâie butucul,
gospodaru-şi ia surtucul;
din livezi cad mahmudele,
dintr-un nor cad reci mărgele;
prunii zvârl în aer ruble;
omu-şi pune geamuri duble;
sar prin şanț rugini şi zgure,
trece-o babă-n straie sure;
trec pe drum căruți cu lemne,
ce de-a semne! ce de-a semne!...

Despre acest timp anost,
despre-o vreme care-a fost
şi de-o iarnă ce-o să vină
fără foc, fără lumină!...
Primăvară, eşti departe,
parc-o moarte ne desparte!

1983

Avem nevoie și de-ngândurare

Vântul toamnei dă să-mi poarte
paşii printre frunze sparte;
soare palid, plante moarte,
boabe de mercur pe-o carte.
Se-mpletesc pe dealuri sure
lungi, prelungi ecouri reci;
viața se răstoarnă-n veci,
bruma-i lamă de secure.

Oare ce mai este viu
în grădină, în pădure?
se depun atâtea zgure
peste câmpul vişiniu!...

Mă opresc mai mult ca altă
dată şi privesc în lung...
Tare-aş vrea să te ajung
primăvara mea înaltă!

Cețurile vin pe apă
şi se-ntind sub cerul scund;
nostalgiei mă cufund...
La pian s-a rupt o clapă.

1983

Mă-ntorc între cărți

Primăvara asta-i mai capricioasă:
frig întârziat, ceață, aşteptare...
la alimentară, coada este mare,
lumea se îndeasă în aceeaşi plasă.

Mă-ntorc între cărți, scap de josnicie;
trupul stă flămând, sufletul s-adapă;
o agheazmă sfântă este-această apă
pururea mai vie decât apa vie.

Şi astfel fug de câte-aş vrea
să fie altfel decât sunt;
se ceartă lumea la un gram de unt,
căruța vremii şi-a rupt oiştea.

1985

Pe lacul Ciric - Iaşi

Viață, binecuvântată
fii şi, poate, când nu eşti!
Între ape ca-n poveşti,
ziua caldă se dilată.

Aeru-i numai huzur
pe întinderile sale;
dinspre soare, portocale
strălucesc în cerul pur.

Crângurile numai zale
clatină pe umbre moi,
panseluțe râd în noi
ca în pajişti ideale.

Printre razele ce joacă
melodiile, ca visul,
zările-şi întind caisul
cu parfum de busuioacă.

Barca leagănă uşoară,
peşti de-argint roiesc pe-aproape,
noi sărim goluți în apă
cu tot ceru-adânc de vară.

Iulie, 1988

Rând la lapte

Stau la cozi pensionarii,
plini de avarii
şi de trecut;
costelivi,
guralivi,
unii surzi,
alţii absurzi,

cu vată-n urechi
şi, vai!
în haine vechi
ce put
a naftalină şi-a mucegai.

Printre ei,
de-acum bunei,
stau pensionarele
cu sânii sterpi
şi picioarele
pline de şerpi.

Cozi lungi,
lapte puțin,
preț,
săltăreț,
sticlele-n pungi:
viață de chin!
Dar unde-s nepoatele, apte
să prindă rând la lapte?!?
Dorm covrig;
e încă noapte,
noapte, frig
de gheață
şi lungă,
spre dimineață,
taurii ei stau să împungă
întunericul ce stăruie,
răul ce ne năruie...

1988

Un timp anapoda

Hei, sărmană pagină,
rămasă-n paragină!...
bat vânturi bezmetice,
lumea umblă-n petice,
gura închisă,
primăvara ucisă,
şi noi ne dosim
sub zările sparte
de vânturi deşarte;
Doamne, fă-mi parte
să scriu o carte
despre-un ţintirim
cu fiinţe vii şi fiinţe moarte...

1988

Precauție

Dacă te-ai fript cu supă,
sufli şi-n iaurt,
şi nu te mai preocupă
de ce au unii capul scurt.

Îl iei pe om aşa cum este,
chiar când nu e, deşi îți pare
şi circuli mai uşor pe-aceste
vremuri cutremurătoare.

Te simți mai liber, mai uşor
la pas, şi-n tot ce faci, cu tine
e cugetul şi-n viitor
nu vrea să intre c-o ruşine;

Mai bine singurel la drum,
decât cu unul ce te vinde
în primul iarmaroc, precum
ar vinde-o taşcă de merinde

Sau şi mai rău, când pe la spate,
îti sapă viitorul tot,
şi tu-l credeai la drum, drept frate,
iar el era iscariot.

1979

Semnificații

Peste abisuri
s-arată zorile;
macină morile
doruri şi visuri,

ard depărtările,
ca uneori sângele;
adânci sunt zările,
inimă, strânge-le!

şi-aşteaptă cu taina din ape,
aşteaptă cu mare folos,
duhul lui Făt-Frumos
e undeva pe aproape...

Eu ştiu că aşteptarea e cruntă
cu cât mai tare iubeşti,
dar, mai ceva ca-n poveşti,
ca la Focşani şi Huşi va fi o nuntă...

Oamenii fac şi desfac
fel de fel de noduri mereu,
de sus, Bunul Dumnezeu
vine încoace
cu zorile coapte, cu florile crude...
s-aude, ...s-aude
ieşirea din noapte.

Începeți, oameni buni, pregătirile!
Profețiile se împlinesc...
eu am şi început să plivesc
lăcrămioarele şi amintirile.

1988

Orizont închis

Oraşul este cenuşiu
când populația-i flămândă;
mai rabdă, cuget răbduriu,
deşi răbdarea e osândă.

Foiala asta de prin piețe
e foarte semnificativă,
lumea e tot mai costelivă,
şi viața dă să umble-n bețe.

Roabă e una şi-alta roabă...
Rându-i un fel de-ncăierare;
ochii sticlesc la fiecare
dup-un cartof, după o boabă

„În țara turmelor şi-a pâinii”
şi-un înțelept poet a vrut
ca să se sature cu câinii
la raiul unui blid de lut.

Din întrebare în mirare,
şi invers, circulă o şoaptă...
vremea se pare că e coaptă
ca să scăpăm de disperare.

1988

Ziua-i aşa de frumoasă!

O altă primăvară
Îmi luminează geamul...
Voci la alimentară.
se dă orez cu gramul.

Acolo, jos, în spate,
la dos, ca-ntr-o ruşine
se vând doar boabe sparte,
amaruri şi suspine.

Ziua-i aşa frumoasă!
Şi e atâta soare!...
Ca-n plasă, lumea deasă
se calcă în picioare.

Voi, vremi din paradisuri,
de-ați învia acum,
ați înțelege cum
ne mor atâtea visuri...

1988

Dați-mi voie să mă închin

Ale serii fantastice perii
trec din sălcii peste râu;
vulpile cu pui, puzderii,
sar din lună, intră-n grâu;
grânele-s aproape coapte
prepelițe zboară-n noapre
două,4,6,7...

Melodii de voie bună
ies din foi şi-n foi s-adună,
spicele când dau să sune,
lanurile-s numai strune:
cântă grânele-a minune.

Stelele se prind ca una
la un joc de foc cu luna,
arde cerul ca un rug,
spicele din frunze sug,
bobul cântă şi creează
sufletul se luminează.

Ce miracol de nespus,
un cuptor cu focul sus!
Şi-n acest cuptor încins,
pâinea lumii a învins...
Dați-mi voie să mă-nchin
la acest mister divin.

1990

Respirația lui Dumnezeu

Poienile cu flori
sunt ca voioşia copiilor
şi armonia unui cor
de îngeri la mari sărbători.

Zefirii cântă şi, instantaneu,
petalele şi florile vibrează,
vibrarea, după cum luminează,
e respirația lui Dumnezeu.

Minunile acestea sunt printre noi –
iubitorii de flori ți livezi;
parcă te sfințeşti când vezi
perle şi diamante pe plantele spălate de ploi.

Mi se umple pieptul de duh,
ne simțim mai supli, mai tineri
ca-n postul de miercuri si vineri,
gata cu primăvara să zburăm prin văzduh...

1972

Insomnie autumnală

Paşii nesomnului ies în balcon:
liniște, umbre, luminile dese
şi-un gând minunat care țese
versuri cu fir de neon.

Visuri şi visuri, pe marea iubirii
vâslesc cu acelaşi fierbinte sârg.
Luna coace struguri pe târg;
să luăm aminte la legile firii!

Liniştea ține de-ale nopților creşteri...
toamna îmi umblă în gânduri
ale căror profunde intrânduri
seamănă cu nişte peşteri.

Adâncurile-s un mister divin
şi fac oricând loc la tăcere;
ce sursă în spirit de-avere,
simți când vorbeşti mai puțin!...

1994

Străbunii

Mă-ncălzesc la străbuni ca la foc,
flacăra lor îmi umblă prin trup
cum umblă albinele, vara, în stup
când fagurii lor se coc şi răscoc.

Deschideri de muguri, aprinderi de struguri,
crâncen vin la crama din soare,
tărie de-armuri şi mai tare
decât oțelul din vârfuri de pluguri.

Ne-mpărtăşim cu sfântul lor zbucium,
devenim şi mai tari şi mai buni,
trăim din leagăn printre străbuni
şi-nvățăm să cântăm din fluier şi bucium.

Glasul istoriei strigă-napoi,
arătându-ne mersul mereu înainte;
suntem câtă frunză cu cei din morminte
de-apururi cu ochii la noi.

V-auzim, bunii noştri, venind prin milenii,
în verdele ierbii ce creşte-n ogradă,
vă simțim în floare livadă
de meri domneşti şi sânzienii.

Creşteți voi, munților, codrii sub soarele
destinului nostru... această oglindă
să ne cuprindă, să ne aprindă
şi să ne-nvețe ce-nseamnă izvoarele!

Vremea e rece şi-n rele se-ntrece;
greu să-i mai afli ascunsu-i resort,
o luare-aminte-i scutul ce-l port,
vânt de-o mai bate să nu ne-aplece,

Călit în foc ciobănesc când vine
amurgul-tăiat în două harbuz -
eu ştiu, bunii mei, cât de bine
v-a prins la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz.

O, munții mei, brazii mei tare statornici,
obrajii îmi ard ca de-un chef
legendar, când fecioare de voievod, la gherghef,
cuseau chipuri de pârcălabi şi de vornici!

Pe-amiezi de timp, la răscruci de podişuri,
să stăm de veghe, cu focul din zori,
la sfintele străbunilor noştri comori -
praguri la marele noastre suişuri.

1948 - 1958 - 1968 -
Suceava - Bărăgan - Iaşi

Între secetă și ploaie

Soarele-i numai săbii de foc,
pământul ars e urât,
seceta strânge viața de gât,
păcatele aduc nenoroc.

Preoții, oamenii fac rugăciuni,
scot în câmp icoanele sfinte
să fie pământul ca mai înainte
plin de verdeață, de flori şi minuni.

Şi iată că-n zare-apar semne:
cerul începe s-asude,
plantele, multe moarte de crude,
spre viață încep să se-ndemne.

Pânze subțiri de nori se îndeasă,
se lasă cu apele calde şi ele
peste coline, peste vâlcele
şi peste vara ajunsă la coasă.

Marea întrecere spre marea trecere...
zigzaguri de fulgere, ecouri de tunete
şi muzica apelor pline de sunete,
ca-n aria grânelor când sunt de secere.

1995

Popas

Rămân pe loc
să beau o ciutură
din cerul ce-şi scutură
cireşii de foc.

Ziua se clatină
de-atâta viață
şi mă răsfață
cu mâini de platină.

Întind paharul -
spirit rotund -
şi beau nectarul
până la fund.

Boabele pline
mustesc de lapte,
roiesc în mine
astrele coapte.

Pe-acest versant e
toată minunea,
aici, între plante,
îmi fac rugăciunea.

1995

Sunt cicatrici și sunt urme

Se mai strecoară şi umbre în gânduri,
mai muşcă şi junghiuri în trup;
când vânturi prea bat în garduri de scânduri,
unele scânduri mai slabe se rup.

Pe-aici vor intra în grădini -
când nopțile suie spre mijlocul lor -
discrete sau indiscrete vini şi ruşini
care ne urmăresc şi ne dor.

Regretele, timpurii sau târzii,
sunt cicatrici şi sunt urme
ce vor continua să ne scurme
cu mustrările-atâtor copii.

1995

Balada dinspre Rohia

Un student, atins de-o boală
ce nu cruță, dă să moară;
gura-i fierbe ca o oală -
n care dracii se însoară.

Curg blestemele-n ulcele
de văzduh luat cu-asalt:
vorbe negre, vorbe grele
spre tărâmul celălalt.

Plânge-n neputeri o mamă,
doctori vin, doctori se duc;
ceasul de la marea vamă
bate cuie-ntr-un butuc.

Gura satului desparte
firele ce trec prin spată;
băietanu-i om cu carte
nedestulă şi strâmbată.

Lăsând lutu-ntins în pat,
sufletul o ia spre creasta
de mai sus de vremi şi sat
şi mai peste lumea asta.

Zarea-i locul între două
universuri foarte-aparte,
dar de-acea lumină nouă
răul nostru ne desparte.

Spiritul se vrea-ntre-acele
zări de dincolo de ploi;
Dumnezeu, ca să se spele,
îl trimite înapoi.

Printre lumânări şi jalea
strânsă-n inimi ce se rup,
tânărul se-ntoarce-n valea
lutului zidit în trup.

Ochii morți se fac vedere,
mâna saltă, gura cheamă...
“Doamne, asta-i înviere!”
strigă-n lacrimi biata mamă.

Liniştit, ca până-n pragul
de-a-i fi fost mintea năucă,
spune mamei, cu tot dragul,
ce duhovnic să-i aducă

de la Rohia preasfântă -
mănăstirea dintre munți -
„unde noul Athos cântă,
mamă, altor fel de nunți;

Vreau să-nfrunți durerea ca să
pot şi eu, mai repede,
s-alung răul ce m-apasă
cu-a lui groasă lespede.

Spovedit şi-mpărtăşit voi
pleca, mamă, spre alt soare,
spre o lume-n trupuri noi,
lume care nu mai moare.

*
* *

Vestea zboară şi aduce
preotul la patul său;
tânărul îşi face cruce
şi se leapădă de rău.

Lumea stăruie-n genunchi
şi se roagă şi se-nchină;
fiecare pare-un trunchi
şi-o coroană de lumină.

Unde-s dragoste, credință
şi speranță, rugăciuni,
unde este pocăință,
acolo sunt şi minuni.

*
* *

Şi feciorul a plecat,
după doar un colț de vreme...
Trupul, care nu mai geme, -
acelaşi preot la-ngropat.

Ianuarie 1997

În grădină

Ies în grădină odată cu zorile.
Binefăcătoare-i prima adiere!
Colorate, aromate, florile
îmi întind ceşcuțe cu miere.

Chemarea de-a ieşi dimineața în vii,
în livezi, în poieni, nu e nouă...
Cândva, părinții îi învățau pe copii
să umble desculți prin rouă.

Şi acum, iată-mă-s eu, însetatul,
luat de-al minunilor val;
în stânga ogoarele, în dreapta, satul,
în față, pârâul de-argint muzical.

Chiot lung de in şi tort,
izbucnind în tot ce este,
cu trei căni în mână peste -
aceste creste să mă port.

Vinicer râzând în struguri,
mere dogorind în pom,
viață mișunând în muguri,
om dând mâna cu alt om;

sunt îndemnuri care-mi vin
din adâncul, marele
suflet de român senin
când salută soarele.

Bohoton, 1996

Peste zări și peste timp

Patru dealuri în potcoavă
şi-ntre ele-un sat rotund -
binecuvântată slavă
de livezi care-l ascund.

Sat în branişte domnească
şi-o istorie a lui;
azi, în față, dă să-i crească
din acelaşi nume-un pui.

Între sate-un rai de vale
cu pârâu, şosea şi dacă
mă uit bine-n iarba moale
un copil păzeşte-o vacă.

Ziua-i lungă, vara-i caldă,
lumea-i toată pe ogoare;
un copil, cântând, se scaldă
şi în apă şi în soare.

Ochii caută departe,
unde cerul, pe pământ,
strălucind, deschide-o carte
numai cântec şi cuvânt.

Cartea zărilor... Ce multe
întrebări îi umblă-n dor!
El, copil, vrea să le-asculte
glasul lor şi vraja lor.

Nu-i uşor să le-nveți graiul
fără să alergi, să sângeri,
Doamne, poate-acolo-i raiul
unde stai păzit de îngeri!

Vaca vine mai aproape,
timpul e aşa de blând!
Pe sideful din lungi clape
Zările s-aud cântând.

Astrul zilei e-n amiaza
unei preaadânci splendori;
el îi prinde-n braţe raza
şi-o înnoadă de trei flori.

Cum ar vrea pe ea să suie
în al cerului Olimp
verticală cărăruie,
peste zări şi peste timp!...

Vaca paşte, iarba creşte,
cerul apără pământul,
el ia cartea şi citeşte.
“La-nceput a fost Cuvântul”...

Judecata-i pare dreapta
ordine din legea firii,
căci Cuvântul este fapta,
marea faptă a iubirii.

1996

În amiaza marilor amieze

Satele sunt nave legănând sub cer,
turlele bisericilor sunt catarge vii;
prins de şapte unde, visului mă cer
dinspre viaţa asta, înspre veşnicii.

Broderii de vii şi livadă urcă
şi se-ncurcă-n razele augustului cald;
eu mă scald în soare, beat de soare, jur că,
pe-a lui furcă, ziua-i caier de smarald;

Paradis ce-ntoarce vara-n primăvară,
tresăriri usoare, fructe coapte-n flori
şi din flori cu aurul dulce dând să sară
în vibrări de-arcuşuri trase pe viori.

Să te uiţi pe tine în toţi şi în toate;
toţi şi toate-n tine dând să se aşeze,
treze simbioze şi imaculate
în amiaza marilor amieze.

1995

Amiază secetoasă

În unghi drept cu umbra-ngustă,
zarzărul a înlemnit duios;
jaru-i stă pe frunze gros
vara frige ca o pustă.

Broaştele-au fugit în fund de baltă;
balta pute şi clocește rău,
focurile vin din hău,
cumpăna a-ncremenit înaltă.

Somnolentă, ca o spuză, calea
se tăragănă printre porumb şi grâu;
grâul nu mai leagănă din râu,
râul nu mai umezeşte valea.

Lenea s-a întins oriunde,
gâfâind ca un cățel flocos;
gândul cade găunos,
ochiul sub pleoapă se ascunde.

Oamenii stau pe la dos,
răsturnați ca nişte cioate;
viața s-a lăsat pe coate,
aerul orbeşte de sticlos.

1996

La sfârşit de veac ocult

Bat în mal de secol valuri
şi dau liniştile-n lături;
luminat de idealuri,
un copil citeşte-alături.

Traversez cu-ngândurare
un sfârşit de veac ocult;
nu dau calea pe cărare
şi întruna îl ascult.

Este un copil, o stare
de-altitudine, cum nu-i
alta mai fermecătoare;
şi mă ţin de slava lui.

Vremea are geamuri sparte,
nouri pleacă, nouri vin;
un copil citeşte-o carte
cu-n autograf divin.

1996

Cu Radu Gyr Şi Cu Ulise

Noi năzuim spre-un paradis
posibil pentru fiecare;
ce mare este-această mare
a dragostei de dor şi vis!

Plecați de multişor la drum,
cuprinşi de-aprinse idealuri,
o lume se întreabă cum
din valuri răsărim pe maluri?!?.

Ne-ajută sfinte călăuze,
pe marea, rareori albastră,
noi, numai cântece pe buze,
renaştem din cenuşa noastră.

Uităm bătutul nostru-n cuie
pe-o cruce care-o purtăm încă
spre-o Golgotă ce-n noapte suie
acelaşi vârf adânc de stâncă.

Trecând prin încercări ce nu pot
ca să ajungă în cuvinte,
ne ducem crezul înainte,
strivind sub tălpi orice complot.

În taina dintre nopți şi zile,
dintre tăcere şi cuvânt,
iubirea este-al nostru-avânt
şi ochii tăi curați, copile.

Lumini de pietre prețioase
vibrează trupul mării drag
şi farmecele ei ne-atrag
cu atâtea simfonii frumoase!...

E-o feerie, transă...este
tot ce-i mai minunat, anume:
un crez cu care trecem peste
nelegiuirile din lume.

Vâslitu-acesta un galop e
chiar când nu bate-n pânze vântul;
Ulyse, iată şi pământul
cu ale noastre Penelope!...

Dar ţărmul care vine-aproape
nu e Itaca, ci-napoi
ne duc misterioase ape
cu mările-nflorite-n noi.

Întorşi pe-al Troiei tainic mal,
ca-ntr-un poem de Radu Gyr,
depunem flori în cimitir
celor căzuţi în ideal.

Şi iarăşi vom pleca pe mări
cum am pornit la început,
cu-aceeaşi foame de-absolut
şi însetaţi de-aceleaşi zări.

Periprava - 1960

Cuprins

Poezie de har……...…….4
Prefață……..6
Viață şi moarte…….7
Eram bucuros că şi eu fac ceva……8
Vremuri - poem dramatic în trei părți (prolog)……...9
Gheorghe…… 11
Maria……..14
Gheorghiță……18
Epilog…….22
La Tg. Jiu, în refugiu…….23
Dupa examen, la Tg. Jiu……..……..25
Culegătorul de zări…….27
Florar……..32
Dupa bacalaureat……...……33
De Armindeni……34
Fata cu flori……..……..35
La-ntâlnire-n studenție……...……36
Iarnă în Jilava…….37
Coşmar penitenciar……40
Minuni în minune……..……41
După cules…….43
Noapte în câmp……..……44
Cu zmeul……...…….45
Naşterea Domnului……..……..47
Cântă îngerii colinde……..48

Paştele Domnului, Paştele……50
Cu vaca……...……...51
Zbor şi crez……53
Eliberarea……...……54
În Bărăgan……...……...58
Aşteptare în Bărăgan……..59
În preajma secerişului……..…..61
Ielele……..62
Vară-n câmpia română……..……63
Izvorul cerbului……..64
Cântă, poete……...65
Visurile…….……66
Cununii…….…67
Sânzienele…….…….69
Iunie în Bărăgan……71
Nostalgii……72
Toamnă cu alt înțeles…….……74
Invocare……75
Lumi şi lumi…….……..77
Iubito……..78
Peste ani…….……79
Aşteptare în oraş……80
Ploaie de iunie……....81
Ghicitoarea mea de fum…….……82
Taina ciobănaşului…….……85
Livezi etajate……..88
Armonii……..……90
La o cafea……...……91

Sfărşit de toamnă bacovian……..……..92
Reverie……..…….93
Cioplitor în soare……..…….94
În vacanța mare…….…….95
În grădinărie……...……97
Apa vie……...……98
Aberații……..……99
Satul…….……101
Somn în câmp……..102
Setea de absolut……...……104
Intoarcete-acasă, copile……..……..105
Sfârşit de toamnă…….106
Avem nevoie şi de-ngândurare…….107
Mă-ntorc între cărți…….…….108
Pe lacul Ciric – Iaşi……...…….109
Rând la lapte……110
Un timp anapoda……..……112
Precauție……..……113
Semnificații……..114
Orizont închis…….……..116
Ziua-i aşa de frumoasă!.....117
Dați-mi voie să mă-nchin…….118
Respirația lui Dumnezeu…….…….120
Insomnie autumnală…….……121
Străbunii……...……122
Între secetă şi ploaie…….124
Popas……125
Sunt cicatrici şi sunt urme……126

Balada dinspre Rohia……..127
În grădină……..131
Peste zări şi peste timp……..…133
În amiaza marilor amieze……...……..136
Amiază secetoasă…….137
La sfârşit de veac ocult……138
Cu Radu Gyr şi cu Ulise…..……139